MAGAZIN sportiv

Vreţi să învăţaţi bine şahul?

— Vă recomandăm: „Cartea şahistului începător" —

De curînd, în editura „Uniunii de cultură fizică şi sport", a apărut lucrarea marelui maestru sovietic G. Levenfiş — „CARTEA ŞAHISTULUI ÎNCEPĂTOR". Apariţia acestei lucrări umple un gol resimţit de multă vreme în viaţa şahistă a ţării noastre.

Lucrarea constituie un îndreptar deosebit de preţios pentru zecile de mii de oameni ai muncii iubitori ai jocului de şah, punîndu-le la dispoziţie o bază elementară de cunoştinţe teoretice, fără de care nu este posibilă perfecţionarea sportivă.

Împărţită în 23 de capitole, „Cartea şahistului începător" tratează cu mult discernămînt atît problemele cele mai simple ale jocului de şah, cît şi altele mai complexe, utile chiar jucătorilor cu oarecare experienţă.

Dezvoltarea jocului la începutul partidei, cele mai importante finaluri, metodele organizării şi conducerii atacului ş.a. sînt prezentate cu mult simţ pedagogic, astfel încît cititorul şi le însuşeşte cu uşurinţă, cu toate că autorul pătrunde uneori chiar în subtilităţile jocului.

Deosebit de instructiv este capitolul referitor la metodele însuşirii jocului de către şahiştii începători.

Exerciţiile propuse la încheierea fiecărei teme sau capitol fac din acestea adevărate lecţii practice.

În sfîrşit, prezenţa în lucrare a unor date despre marii maeştri ai jocului de şah şi despre şcoala de şah rusă şi sovietică întăresc şi mai mult latura instructivă a conţinutului său.

MOZAIC

● În anul 1959, în U.R.S.S. s-a cheltuit pentru prevederi sociale — inclusiv activitatea sportivă — 212 ruble pe cap de locuitor. În 1913, în Rusia ţaristă, la acest capitol s-a cheltuit pe cap de locuitor... 91 de copeici.

● După o statistică publicată de F.I.F.A. la sfîrşitul anului trecut existau pe glob 500.000 de echipe de fotbal aparţinînd la 150.000 de cluburi.

● Elevii francezi au învăţat mai multă geografie citind cronicile de ciclism din Turul Franţei decît din toate manualele şcolare luate la un loc! Şi această declaraţie nu aparţine vreunui organizator al Turului Franţei ci unei personalităţi de seamă din Ministerul instrucţiunii publice din Franţa.

Proverbe sportive

Damigeana mică... răstoarnă talentul mare.

Gospodarul îşi face iarna car, iar sportivul... pregătire fizică.

Vorbă multă... eliminarea jucătorului.

Călătorului îi stă bine cu drumul... dar nu şi fotbaliştilor (din club în club).

Prietenul la nevoie se cunoaşte, iar suporterul... după înfrîngerea echipei favorite.

I. C.

Spectacol fotbalistic

O fază de mare spectacol fotbalistic. Portarul unei echipe din campionatul Angliei se aruncă disperat după minge, pe care vrea să o respingă cu mîna dreaptă... Indiferent dacă va fi gol sau nu, el va primi aplauze.

Dar şi fotograful a fost aplaudat pentru această reuşită imagine prezentată la expoziţia sportivă engleză a anului 1961.

Cu caiacul, la asaltul riurilor din munţii Caucaz...

Pînă de curînd, nimeni nu îndrăznise să navigheze în caiac pe apele înspumate ale rîurilor din munţii Caucaz. În toamna anului trecut însă, 20 de entuziaşti ai sportului nautic din R. S. Cehoslovacă au pus capăt acestei tradiţii. La invitaţia federaţiei de specialitate din U.R.S.S., ei au vizitat Caucazul, luînd cu asalt cursurile rîurilor de munte. Prima încercare, încununată de succes, a fost făcută pe apele rapide ale rîului Teberda. Apoi, ei au traversat defileul Kluhorski, traversînd cu uşoarele lor caiace pneumatice pitoreşti lacuri de munte, încercînd chiar să treacă de cascade periculoase.

Şederea caiaciştilor cehoslovaci în Caucaz a fost deosebit de fructuoasă. Multe momente din călătoria lor au fost înregistrate pe peliculă, iar întreg materialul documentar a fost strîns într-o carte, care va vedea în curînd lumina zilei, în editura de sport din Praga.

Totodată, traseele fixate de sportivii cehoslovaci au fost adoptate şi de iubitorii de caiac din Uniunea Sovietică. Pentru sezonul de vară al acestui an sînt prevăzute mai multe asemenea itinerarii, pe care le vor străbate caiaciştii sovietici.

Cei doi indivizi mascaţi nu stau pe treptele unui eşafod de pe vremea inchiziţiei. Fotografia este foarte recentă. Ea a fost făcută în iarna aceasta pe un teren de... sport din Statele Unite şi reprezintă doi jucători de fotbal american.

De ce au glugi-măşti pe cap? Pentru a-şi feri feţele de văzul lumii? Nicidecum! Îşi feresc faţa, urechile şi nasul de... frig şi mai ales de furia adversarului. Fotbalul american face parte din aşa zise sporturi... de senzaţii tari.

SE ÎNTÎMPLĂ ŞI AŞA...

Desen de N. GHENADIE

POŞTA MAGAZIN • poşta magazin • POŞTA MAGAZIN

KATO LUDOVIC, BAIA MARE. — 1) În meciurile pentru campionatul mondial de fotbal — ca de altfel în oricare întîlnire internaţională cu caracter **oficial** — nu este permisă schimbarea nici unui jucător. — 2) În 1961, cel mai apropiat rezultat de săritura de 1,91 m a Iolandei Balaş — apropiat... e un fel de a vorbi! — l-a obţinut atleta australiană Mason: 1,75 m. Iată, în continuare, cele mai bune performanţe ale anului trecut la această probă: Balod (U.R.S.S.) şi Cencik (U.R.S.S.) 1,74 m, Dolia (U.R.S.S.) 1,73 m, Woodhouse (Australia) 1,72 m, Becker (R. F. Germană), Hopkins (Anglia), Evsiukova (U.R.S.S.) şi Donaghi (Noua Zeelandă) 1,71 m.

DOREL RAICEANU şi P. PATRU, CRAIOVA. — Ştiinţa Cluj şi Steaua s-au întîlnit pînă acum, în cadrul campionatului categoriei A la fotbal, de 23 de ori. De 8 ori a învins Steaua, de 6 ori Ştiinţa, iar 9 meciuri s-au terminat la egalitate. Cel mai mare scor realizat de Steaua în faţa Ştiinţei: 5—1, în campionatul trecut, la... Cluj.

CONSTANTIN CLINCIU, URZICENI. — Recordul de asistenţă la box a fost stabilit în 1926, cu prilejul primului meci dintre Jack Dempsey şi Gene Tunney, pentru campionatul mondial la toate categoriile: circa 120.000 spectatori.

MICU GHEORGHE, GARA APATA. — 1) Dacă din diferite motive — ploaie torenţială, ceaţă, teren impracticabil etc. — un meci de fotbal nu se poate disputa pînă la sfîrşit, el nu se reia a doua zi de la început — nici n-ar fi logic aşa ceva — ci continuă din minutul în care a fost întrerupt. — 2) La şah prin corespondenţă, campion mondial este A. O'Kelly. Într-o astfel de competiţie, adevăratul... cîştigător e însă întotdeauna... poşta!

RUSALIN BALINT, CLUJ. — Nicolae Linca a cucerit titlul de campion olimpic la categoria semimijlocie în 1956, la Melbourne, învingîndu-l în finală, la puncte, pe irlandezul Tiedt. El are acum 33 de ani şi, după cum am mai anunţat, a devenit antrenor.

PETRE BEJENARU, BUCUREŞTI. — În 1955, cînd a jucat în categoria A, Avîntul Reghin a pierdut la scor ambele meciuri pe care le-a jucat cu Steaua: 7—1 la Bucureşti şi 9—1 la Reghin.

MIU B. ION, PLOIEŞTI. — 1) În tur, la Ploieşti, în meciul cu Rapid (scor 3-1), Petrolul l-a folosit tot timpul ca aripă stîngă pe Dridea II. — 2) Cei mai înalţi baschetbalişti din lume — fireşte, evidenţa noastră se limitează la sportivii cunoscuţi — sînt Kruminş (U.R.S.S.) şi Lefebvre (Franţa): 2,18 m. Acum cîţiva ani, în baschetul competiţional activa un jucător şi mai înalt: Ahtaev (U.R.S.S.) 2,32 m. El n-a mai jucat însă în ultima vreme, cel puţin în meciuri importante.

ASOCIAŢIA SPORTIVA OLTUL, DRAGANEŞTI — REGIUNEA ARGEŞ. — Să vă comunicăm cît mai multe date în legătură cu fotbalistul Ion Zaharia, de la Petrolul, care e originar din comuna dv. Despre începuturile lui, mai degrabă ne-aţi putea informa dv. pe noi! Dar, să ne facem datoria: la 20 septembrie împlineşte 33 de ani. Este maestru al sportului şi a fost selecţionat o dată în prima reprezentativă a ţării. În ceea ce priveşte încheierea scrisorii dv. — „vă cerem aceste date, nu de alta, dar ca să ne lăudăm cu el" — firesc, aveţi destule motive! Dar poate că Drăgăneştiul dv. ne va oferi şi alte ocazii!

TOMA BOCIU, PITEŞTI. — Iată care sînt cele 10 categorii de greutate din boxul amator: muscă: pînă la 51 kgr, cocoş: 54 kgr, pană: 57 kgr, semiuşoară: 60 kgr, uşoară: 63,500 kgr, semimijlocie: 67 kgr, mijlocie mică: 71 kgr, mijlocie: 75 kgr, semigrea: 81 kgr, grea: peste 81 kgr.

ION POSTAŞU

I

Cînd Pele a înscris memorabilul său gol în jocul cu Ţara Galilor, la campionatul mondial din 1958, în Suedia, vestea a ajuns imediat la el acasă. Îndată după terminarea meciului, am plecat la Bauru, ca să scriu un amplu reportaj despre familia lui Pele (în care se născuse cel mai tînăr participant la campionatul mondial), despre bucuria care a cuprins oraşul în acele zile.

De-atunci am mai fost de cîteva ori la Bauru şi am asistat chiar la întîlnirea lui Pele cu localnicii, după neuitatul succes al echipei braziliene în Suedia. Am fost martorul entuziasmului compatrioţilor săi şi al bucuriei indescriptibile a părinţilor.

Pele a fost lustragiu la Bauru, copil de stradă, bătăuş, „matador" printre colegii de clasă, dar eu îl ştiam şi altfel — amabil, modest, zîmbitor. Aşa l-au văzut şi locuitorii din Bauru în acea seară de sărbătoare.

Ca orice reporter de fotbal din Brazilia, am scris mult despre Pele. E greu să-mi amintesc de cîte ori m-am întîlnit cu el, cîte reportaje, schiţe şi interviuri i-am consacrat. El a fost şi rămîne pentru mine interlocutorul ideal încă din ziua în care a îmbrăcat tricoul cu mînecile suflecate şi ghetele de fotbal în echipa clubului „Santos". Am avut chiar prilejul să călătoresc timp de două luni cu fotbaliştii de la „Santos", de-a lungul Americii. Atunci am început să scriem această carte.

NAŞTEREA

În noaptea de 23 octombrie 1940, într-o veche căsuţă de cărămidă, cu tencuiala roasă de vreme, în oraşul Tres-Coracoini... Dona Celeste, o femeie tînără, zîmbitoare, plină de gingăşie, naşte un negru. Lîngă patul copilului — tatăl. Nu-şi poate lua ochii de la pruncul din leagăn — primul băiat.

Dondinho se apleacă şi pipăie cu prudenţă picioruşele slăbuţe.

— Strîmbe, ca şi ale mele... O să fie fotbalist.

— Aşteaptă. Va ajunge cineva, dar în nici un caz fotbalist.

Aşa îmi închipui eu noaptea în care m-am născut, momentul din care începe povestea vieţii mele. Poate că n-a fost de loc aşa. Eu însă îmi închipui că aşa s-a întîmplat.

În ciuda dificultăţilor financiare prin care treceau părinţii mei în vremea aceea, cred totuşi că i-a bucurat naşterea mea, deşi astfel s-a mai adăugat o gură. Îi seamăn mult tatălui, începînd cu trăsăturile fizice şi terminînd cu marea pasiune pentru mingea de fotbal.

Aproape că nu-mi amintesc de timpul petrecut la Tres-Coracoini. Ştiu doar că atunci viaţa familiei noastre era tare grea. Tata era un jucător bun, dar asta nu ne-a adus fericirea în casă. Niciunul dintre jucătorii de fotbal nu putea trăi bine într-un oraşel atît de mic. Tata cîştiga foarte puţin. Cu toate astea, el nu-şi pierdea firea. Aştepta mereu o întîmplare fericită care să-l aducă într-unul din marile cluburi din Rio de Janeiro sau Sao Paulo. O astfel de întîmplare a intervenit în anul 1942, cînd tata a fost invitat să joace la „Atletico Mineiro". Plin de speranţe, el a acceptat propunerea de a pleca la Bello-Horizonte. Dar, a avut ghinion. Chiar în primul joc, tata s-a ciocnit cu Augusto (cel care a jucat mai tîrziu în echipa Braziliei) şi s-a accidentat grav la genunchiul drept. În jocurile următoare el n-a mai făcut parte din echipă. Complet deprimat, tata s-a întors la Tres-Coracoini, ca să-şi reia vechiul fel de viaţă. Genunchiul i se umfla după fiecare joc. Firească că se simţea din ce în ce mai rău.

Ceva mai tîrziu s-a născut fratele meu Zoca. Curînd după aceea tata a primit o ofertă de la clubul „Hepacare" din oraşul Lorena. Împreună cu el a plecat întreaga familie, deoarece mama nu mai voia să trăiască departe de el. Se săturase de plecările lui nesfîrşite. Am părăsit Tres-Coracoini, pentru a nu mai reveni niciodată. Eu aveam doi ani şi ceva. Iată de ce nu pot spune mai nimic despre oraşul în care m-am născut.

De la tata sau de la mama n-am auzit aproape nimic despre timpul petrecut la Lorena. Ca şi pînă atunci, tata a continuat să joace fotbal şi să muncească. Unde? Nu ştiu. Cert e că fotbalul nu putea să ne hrănească. Şi totuşi, era un fotbalist destul de cunoscut. Nu trecea meci fără ca el să marcheze un gol. Nici n-am apucat să ne obişnuim cu noua localitate cînd tata a plecat din nou în căutarea unui angajament. De data asta îl atrăgea „Baura Atletic Club". Ne-a părăsit cîteva zile pentru a-şi da seama de condiţii. S-a întors mulţumit:

— Pregătiţi-vă de plecare, Celeste. Plecăm la Bauru.

Mama mi-a povestit după aceea că la început s-a împotrivit. În ultimul moment însă, el a lansat argumentul hotărîtor, care a convins-o şi a îmbunat-o: clubul „B.A.C." îi oferea nu numai un loc în echipă, ci şi de lucru.

În vremea aceea, — continuă mama — cel mai preţios cadou pentru familia noastră a fost vestea că tata va cîştiga, în sfîrşit, o muncă permanentă.

Am început să ne pregătim de plecare.

CUNOŞTINŢĂ CU MINGEA DE CÎRPĂ

Tata juca la clubul „B.A.C.", dar problema muncii se amîna mereu.

În cele din urmă, însă, lucrurile s-au aranjat.

— N-o să mai plecăm nicăieri, Dondinho — spunea mama, — chiar dacă o să ţi se promită munţi de aur...

Pentru ea faptul că tata a găsit de lucru însemna, în sfîrşit, asigurarea celor necesare casei.

Cel mai fericit am fost, totuşi, eu. M-am împrietenit cu o droaie de copii de prin vecini, săream şi ne zbenguiam prin curte, ne căţăram pe copaci, ca maimuţele, cu ajutorul unor frînghii vechi.

Aşa se scurgeau zilele. Ne jucam mereu, de la o vreme pe stradă, unde era mai mult spaţiu pentru zbenguială. Pe măsură ce creşteam şi deveneam mai curajos, fugeam tot mai departe de casă. Cînd mama ieşea în prag ca să mă strige, abia îi auzeam glasul. Hoinăream în celălalt capăt al străzii şi mă avîntam în primele mele „încăierări" fotbalistice, jucînd cu o minge de cîrpă, cu băieţi ca mine.

În cele din urmă am hotărît să formăm o echipă a noastră. Ideea a fost primită cu entuziasm de toţi prietenii mei. După o scurtă adunare am decis că trebuie să ne facem o minge din ciorapi vechi. Băieţii au adus boarfe mai multe decît ne trebuiau.

După ce am încropit mingea, ne-am grăbit să organizăm prima întîlnire oficială pe strada noastră. Ghetele formau barele. Şi barele erau cam fragile pentru că ghetele erau cam puţine. Colţurile terenului erau marcate cu pantaloni. Cît priveşte timpul, nici nu ne gîndeam: eram gata să jucăm pînă cînd ne-ar fi chemat mamele acasă.

Seara aceea n-am s-o uit niciodată. Mingea era a noastră, chit că era de cîrpă, terenul era al nostru, timpul era al nostru — totul era al nostru. Tuturor li s-a dat dreptul de a comanda, toţi erau căpitani de echipă şi toţi erau arbitri. Nu e de mirare că jocul a fost foarte zgomotos.

Într-o seară mama i-a vorbit tatei despre evadările mele de acasă.

El m-a întrebat:

— Ce vrei să fii cînd ai să te faci mare?

— Aviator.

— Mai întîi trebuie să înveţi să citeşti şi să scrii. Aş să începi cu asta... Dar ia spune-mi... Nu vrei să te faci fotbalist?

Am vrut să răspund, dar mama mi-a luat-o înainte:

— Nu mai împuia cu prostii capul băiatului! Fotbalul n-a hrănit pînă acum pe nimeni.

Vorbea aşa mama pentru că nici un fotbalist din familia noastră n-a avut noroc. De pildă, fratele tatălui meu, Lambari, deşi a fost un jucător bun, n-a izbutit nimic. Tatăl meu a jucat şi el bine, dar cu toate acestea nouă am dus-o tare greu.

Zilele următoare s-au consumat în pregătiri pentru şcoală. Aproape în fiecare zi bunica şi mama îmi cîrpeau hainele jerpelite. Tata mi-a cumpărat un ghiozdan, cîteva caiete şi o cutie cu creioane colorate.

Trebuie să recunosc că învăţătura mea n-a durat prea mult. Am cam început să chiulesc, preferînd fotbalul. Jucam pe stadionul din apropierea şcolii. De obicei aveam mingea la mine, în ghiozdan: cine ştie, poate se strînge echipa...

(Urmare în numărul de simbătă 17 februarie, în pagina de Magazin)